

Opettamiskäsitykseni

Koen, että opetuksessani pitää korostua sekä yksilön huomioonottamisen että vuorovaikutuksen merkitys. Vierastan suorituskeskeistä maailmaa ja haluan ottaa vastuun tanssikasvattajana siitä, että tanssitunneilleni tulevat yksilöt oppivat arvostamaan sekä omia että ryhmätovereidensa vahvuuksia. Tämän vuoksi haluan varsinkin suurten ryhmien kohdalla kokeilla ja käyttää yhteistoiminnallisen oppimisen menetelmiä tarpeen mukaan ja tätä kautta löytää ryhmän sisältä voimavaroja auttamaan minua työssäni.

Alkeisryhmissä ei voi milloinkaan ilman muuta olettaa, että oppilaat kykenisivät antamaan toisilleen tanssitekniikasta kovinkaan oikeaa, koherenttia, loogista ja analyttistä palautetta. Sen sijaan paritanssitunnilla jo alkeistasolla voi aina tehdä esimerkiksi pienimuotoisia venti-seuraamisharjoitteita, joista parit kykenevät antamaan toisilleen ”fiilispohjaista” palautetta tuntematta sen tarkemmin vielä varsinaista tanssitekniikkaa.

Opettajana haluaisin käsittää opetusvelvoitteeni hieman laajemmin kuin pelkän harrastusopettajan roolissa olemisena. Tanssinopetuksen käsite yhdistetään mielestäni liian usein pelkkään tanssitekniikan ja –taitojen opettamiseen perinteisin menetelmin. Sen sijaan *tanssikasvatuksessa* on kyse laaja-alaisesta ja kokonaisvaltaisesta toiminnasta, jossa huomion kohteena on tanssitaidon lisäksi myös tanssi-ilmaisun sekä yleisen kehollisen ”olemisen” kehittyminen – ja viime kädessä ihmisenä kasvaminen.

Tähän haluan liittää niitä oivalluksia, jotka olen tanssinopettajan työssä saanut näiden muutaman opetusvuoden aikana:

1. *Tanssinopettaja on aina myös kasvattaja.* Tanssitunti voi parhaimmillaan kasvattaa sosiaalisuuteen ja ryhmässä toimimiseen, yhdessä harrastamisesta nauttimiseen, terveeseen minäkuvaan, oikeanlaisen palautteen antamiseen ja saamiseen ja luonnollisen lähelläolon – perusihmisyden – opettelemiseen.
2. *Aina ei riitä, että tanssinopettaja on itse hyvä tanssija.* Oman tanssitaidon on toki aina oltava osa opettajuutta – mutta sen lisäksi tarvitaan myös pedagogisia ja didaktisia taitoja, kykyä erottaa olennainen epäolennaisesta, kykyä tarkastella liikettä analyttisesti ja eriytyneesti, anatomian, fysiologian ja kinesiologian tuntemusta, sosiaalisia ja ryhmänhallintataitoja jne.
3. *Hyvä opetus on aina suunniteltua.* Ei riitä, että tunnille vain mennään, vaan opettajalla tulisi aina olla kristallinkirkkaana mielessä sekä pitkän että lyhyen aikavälin selkeä tavoite tanssitunnille. Tämän tavoitteen ei tarvitse olla maailmoja syleilevä – riittää kun opettaja itse tietää, että tällä tunnilla on tarkoituksena oppia vaikkapa valssin vaihtoaskel – mutta perusteellinen pitkän aikavälin kausisuunnitelma helpottaa suuresti yksittäisten tanssituntien suunnittelua.

4. *Opettajan olisi syytä tuntea sekä oma oppimistyyhinsä että omat ihmis-, tiedon- ja oppimiskäsityksensä. Miksi ihmeessä? Ensinnäkin, opettajalle on luontevaa opettaa siten kuin hän itse parhaiten oppii, mutta tämä ei välttämättä ole ryhmälle paras vaihtoehto eikä tue erilaisia oppijoita heidän ponnisteluissaan parhaalla mahdollisella tavalla. Toiseksi, omat ihmis-, tiedon- ja oppimiskäsityksensä on hyvä tuntea ja tiedostaa, koska tiedostat niitä tai et, joka tapauksessa ilmennät niitä omalla persoonallasi opetuksessasi.*
5. *Minä rakastan tanssin opettamista. Olen saanut näiden opetusvuosieni aikana kokea loistavia oivalluksen hetkiä – niitä hetkiä, jolloin olen tuntenut pitkästä ajasta eläväni ja tekeväni juuri sitä, mitä haluankin tehdä. Kursseilta saamani positiivinen palaute kertoo minulle, että olen osannut tehdä jotain tunneilla oikein, että olen osannut tuoda rehellisesti oman persoonani ja näkemykseni mukaan opetukseen, että olen oikean tien alussa.*